

פרשת צו - שבת הגדול - ערב פסח

מתוך הפטרת
"שבת הגדול"

"הִנֵּה אֲנִכִּי
שֶׁלַח לָכֶם
אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא
לִפְנֵי בּוֹא יוֹם ה'
הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא
וְהַשֵּׁיב לֵב אֲבוֹת
עַל בָּנִים
וְלֵב בָּנִים
עַל
אֲבוֹתָם"

(מלאכי ג', כ"ג-כ"ד)

"וְהִגַּדְתָּ לְבִנְךָ בַּיּוֹם הַהוּא לֵאמֹר
בְּעִבּוֹר זֶה עָשָׂה ה' לִי בְצֵאתִי מֵמִצְרָיִם."

(שמות י"ג ח')

אבא

אביתר בנאי

אבא, אני רוצה לעמוד מולך
להאמין שאתה אבא טוב
אבא, אני צריך לדעת שאתה אוהב
אותי
ככה סתם, אבא טוב
אבא, אני רוצה להיות בטוח בכל
ליבי

שלמסע הזה יהיה סוף טוב
שכל מה שאני עובר בדרך
יהפוך חולשה לעוצמה גדולה
אבא, אני רוצה לחזור אליי
למצוא אותך שם איתי
במקור שלי אני טוב גמור, אבא
ושם אני מאמין בעצמי

שבת פרשת צו - ערב פסח

18:36	הדלקת נרות:
18:45	14:00 מנחה:
7:00	שחרית א' (כלל המניינים):
8:30	שחרית ב' (ליד אליהוא):
10:13	סוף זמן אכילת חמץ:
11:30	סוף זמן ביעור חמץ:
11:00	שיעור לנשים:
17:40	13:30 מנחה:
18:00	שיעור הרב ארי:
19:30	ערבית:
19:33	הדלקת נרות:

מחמץ "קרבת הפסח" וצד לקרבת "עלילות הדם"

השבת הקרובה היא "משולשת" באירועים: קוראים בה את פרשת השבוע - 'צו', היא מכונה גם - 'שבת הגדול', ובמוצאי השבת - נחגוג את ליל הסדר.

פרשת 'צו' - ממשיכה בציווי הקורבנות ומספרת על מינוי אהרן ובניו לכהנים לעיני בני ישראל אל מול אהל מועד. בפרשה, בפרק ח', פסוק כ"ג, במילה 'וישחט', מופיע 'טעם המקרא' – "שלשלת" שהוא אחד מארבעה היחידים והנדירים המופיעים בתורה. שלושת האחרים מופיעים בספר בראשית.

'שבת הגדול' - תואר זה ניתן לשבת שלפני פסח לפני פחות מאלף שנים. הסברה העתיקה והפופולרית מתוך מספר רב של פירושים היא מ'סדר עולם רבה' משום הנס הגדול שאירע בשבת שלפני יציאת מצרים, שחלה אז ב' ניסן. בני ישראל לקחו את השם לעיני המצרים, שמרו אותו עד ליום י"ד בניסן בערב, ושחטו אותו כקורבן פסח. בהמשך, הוא נאכל כצלי, דמו נמרח על פתח הבית, בעוד המצרים, שהשה היה עבורם אליל, עמדו בצד והבליגו..

יוסף בן מתתיהו מתאר בספרו "נגד אפיון" (בו הוא נאבק בטענות השקריות מול היהודים ושנאת ישראל) סיפור מעניין ומכונן: "אנטיוכוס הרביעי" (אפיפנס) המוכר לנו מסיפורי המכבים וחג החנוכה (כ 200 שנים לפני הופעת הנצרות), פרץ למקדש ומצא שם שבוי יווני שטען והעליל על היהודים שהם התכוונו להקריבו. אז נזרעו הזרעים שנבטו לעלילות הדם בהמשך ההיסטוריה היהודית. לאחר מסעי הצלב, לאורך ימי הביניים התרבו עלילות הדם. קהילות יהודיות נחרבו או נאלצו לעקור ממקומם בעקבות הטענה המזעזעת שהיהודים נוהגים לחטוף לפני חג הפסח ילד נוצרי ומשתמשים בדמו ללישת המצות. האפיפיורים במהלך ההיסטוריה הוציאו צו ("בולה") הדוחה רעיון מבעית זה. אך המון המאמינים שהוסת לקיצוניות, לא התאמץ להשתכנע.

'עלילות הדם' חלחלו עד ימינו ואף יצאו מגבולות הנצרות. בשנת 1840 (לפני 180 שנה) ב'עלילת דמשק' שהיתה עיר מוסלמית, נחשדו היהודים בהיעלמו של נזיר צרפתי עם נושא כליו המוסלמי ברציחתם ובשימוש בדמם. בהתערבותו של משה מונטיפיורי ואדולף כרמיה ובלחץ יהדות העולם, שוחררו שם היהודים שנותרו בחיים, אולם כמה מנכבדי הקהילה שלא הודו עונו למוות. פרשת חטיפת של הילד היהודי אדגרדו מורטארה באיטליה על ידי משטרת הוותיקן במטרה לחנכו לנצרות היתה אחת מהסיבות להקמתו של הארגון: כ"ח – כל ישראל חברים.

לאחר מסעי הצלב ועלילות הדם, הוכנסו להגדה במאה ה 12 מקבץ הפסוקים מ"תהילים" ("ע"ט ו"ז" ס"ט כ"ה) ומ"איכה" (ג' ס"ו): **"שָׁפַךְ חֲמַתְךָ אֶל הַגּוֹיִם אֲשֶׁר לֹא יִדְעוּךָ.."**

היסטוריית עלילות הדם ארוכה כאורך גלותנו, לשמחתנו אנו חוגגים את ליל הסדר והפסח בביתנו בארץ ישראל. כאן מקומנו, כי אין לנו ארץ אחרת.

בברכת בריאות וחג כשר שקט ושמח לחברות וחברי סעד-

מחמץ קימלמן -

קיבוץ ראש הנקרה

פרשת 13 - ח'דות א' כ'

פרשת צו ממשיכה בחלקה הראשון את פרשת ויקרא. היא מרחיבה את דיני האכילה של הקרבנות השונים (עולה, מנחה, חטאת, אשם, ושלמים). בהמשך הפרשה מספרת התורה על שבעת ימי המילואים. כלומר, שבעה ימים בהם לימד משה את אהרון ובניו את עבודת הקרבנות במשכן (ממש כמו חיילים שמתאמנים כשהם נקראים למילואים). בימים אלו משה היה 'הכהן' (למרות שהיה לוי), והוא זה שהקריב את הקרבנות המיוחדים בימים אלו.

שבת זו, שבת שלפני חג הפסח, מפטירים הפטרה מיוחדת שאינה קשורה בהכרח לפרשת השבוע. הכינוי של ההפטרה הוא בעצם כינוי לשבת כולה. התדעו מהו?

הרב ארי

א – סוג קרבן שאדם מביא על חטא	ל – מביאים אותם יחד עם קרבן תודה
ב – איבר קטן בגוף הכהן שנמשח בשמן המשחה בימי המילואים	מ – נמצאת על ראשו של הכהן הגדול
ג – השלימו: "הִנֵּה אֲנִי שֹׁלֵחַ לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לְפָנַי בּוֹא יוֹם ה' ה' _____ וְהַנּוֹרָא" (קדימה, לשיר!)	נ – בשר קרבן שנשאר לאחר זמן האכילה
ד – נזרק על המזבח	ס – ממנה מכינים את קרבן המנחה
ה – השלימו: "אֲשֶׁר תִּמְיֹד תִּקְדֹּד עַל _____ לֹא תִכָּפֶה"	ע – החלק היחיד מקרבן העולה שהכהן מקבל והוא אינו עולה על המזבח
ו – <u>שאלת אתגר</u> : המילה <u>הראשונה</u> בהפטרת השבוע. חישבו – איך <u>הפסוק</u> הראשון בהפטרה קשור לפרשת השבוע?	פ – בהמה שאהרון הביא לקרבן בשבעת ימי המילואים
ז – רק הם רשאים לאכול את שאריות המנחה	צ – שם הפרשה
ח – מקום קדוש שם אוכלים קדשי קדשים. מוזכר בפרשה כמה פעמים (3 מילים)	ק – מה משותף לפרה ולמזבח? כמה לפרה? כמה למזבח?
ט – כינוי לבהמה שאסורה באכילה	ר – פעולה שמבצעים הכהנים לאברי הקרבן לפני העלאתם למזבח
י – איתם סומכים על ראש הקרבן	ש – חלק מקרבן שלמים שנאכל לכהנים (רמז: חלק מהרגל)
כ – העונש על אכילת חֶלֶב או דם	ת – חלק מהאוזן (איך הוא קשור לשאלה באות ב'?) איפה הוא נמצא?

אניין הקולות בבחירות לכנסת ה-24 - קיבוץ סעד

אמת – מפלגת העבודה – 23, ב – ימינה – 181, ודעם – הרשימה המשותפת – 2, ט' – הציונות הדתית – 76

יז – הכלכלית החדשה (זליכה) – 4, כן – כחול לבן – 64, ל- ישראל ביתנו – 2, מחל – הליכוד – 40,

מרץ – 9, פה-יש עתיד – 33, ש"ס – 3, ת – תקווה חדשה (סער) – 39.

סה"כ 476 קולות מתוך 616 מצביעים רשומים. אין קולות פסולים.

תודה לבאה גל על שיתוף הנתונים.

על "אמירה", "דיבור" וכוחו של השיתוף

המקובל, הרב חיים כהן המכונה "החלבן", כותב בספרו "טללי חיים", שמאז בריאת העולם האנושות הייתה בירידה והתרחקות עד ליציאת מצרים. אז, בה התחולל המהפך. כלומר, מאז שיצאו בני ישראל ממצרים ועד לימינו אנו, העולם במגמה של התקרבות ועלייה. מובן שקיימת תנועתיות מתמדת של עליות וירידות, אולם הגרף הכללי מראה על עלייה.

חז"ל אומרים שעשר המכות שהביא הקב"ה על מצרים היו בבחינת "נגוף למצרים ורפוא לישראל". ברור לכולנו מה הכוונה - "נגוף למצרים", אבל, איך המכות הביאו רפואה לישראל זה קצת פחות ברור. על פי פירושו של "החלבן", כל מכה שהקב"ה הוריד על מצרים, שיפרה את העולם. ככל שהמכות שהתקדמו והתגברו, נסדקה הטומאה והחומרות ובכך נפתח פתח לאורו של ה' להיכנס אליו.

מדרשים וספרי חסידות מרבים להקביל בין "עשרה מאמרות", בהם ברא הקב"ה את העולם, ל"עשרת הדברות" שניתנו לעם ישראל בהר סיני. בריאת העולם היא ללא ספק הגילוי הגדול ביותר של פעולת ה' בעולם. אם כן, מתבקש לחשוב ש"עשרה מאמרות" בדרגה גבוהה יותר מ"עשרת הדיברות". אולם, המדרשים מציגים זאת ההיפך.

אם כן, מה ההבדל בין "מאמרות" ל"דיברות"? נתחיל ברמה המילולית. 'אמירה' היא דבר משמעותי, חד משמעי, הצהרתי. ב'אמירה' אדם בא לומר את מה שהוא חושב והדגש הוא על **תוכן** הדברים. בנוסף, את האמירה אדם יכול לומר לעצמו, הוא לא חייב שמישהו אחר יקשיב לו או ישמע אותו. 'דיבור' לעומת זאת, מתייחס **לשיח** בין שניים הכולל תקשורת מילולית וא-מילולית.

ברובד העמוק יותר של הדברים, הקב"ה ברא את העולם באופן סמוי, על אף שאמר ועשה, מדובר בפעולה ללא קהל מביט או שומע, כי הוא פשוט טרם נוצר. הקב"ה נמצא, אך לא מתגלה. לעומת זאת, במעמד הר סיני, הקב"ה נגלה לעם ישראל ומדבר אתו.

ונחזור לעשר המכות. 'עשר המכות' הן שלב בזיכוך העולם במעבר ממצב של 'מאמרות' באמצעותן הקב"ה פעל ועשה, למצב של 'דיברות' בהן מתקיים לראשונה שיח עם קהל. בשלב הביניים בו התקיימו 'עשר המכות' הקב"ה דיבר עם משה ואהרן והם מעבירים את הדברים הלאה לפרעה. ואילו במעמד הר סיני מתקיים הדיבור המלא מול כל עם ישראל.

מוסר ההשכל לדעתי הוא, אמנם כדי לברוא עולם שלם מספיק 'מאמר' חד משמעי, אבל כדי לחיות בעולם זה ולהתנהל בתוכו, הסיפור הוא כבר אחר. כאן צריך להזיז הצידה את המאמר החד משמעי ולהתגמש לדיאלוג ושיתופיות. **שנוכה לחיות ולהתנהל בקהילה של דיבור ושיתוף פעולה.**

חג שמח לכולם!

א' פנחס

חדש אייר..

שיעור פרשת שבוע לנשים בכתבי נחמה ליבוביץ' חזר! השיעור יתקיים מדי שבת ברחבת בית הכנסת.

השבת ניפגש בשעה 11.00 - מוזמנות!

לצאת דת

דוח'נוק בין פורים לפסח

בדיווח הקודם שיתפנו אתכם בנעשה בחינוך בזמן הסגר. ב"ה החל מפורים נהנינו מסוג של שיגרה שהופרה רק מדי פעם בבידודים של מס' ילדים או אנשי צוות.

אז... מה היה לנו?

פתחנו את חודש אדר במבצע הפיכת הבתים הכוללים! צוות המדריכים בתגבור תיכוניסטים עבדו כל הלילה ולמחרת הילדים מצאו את עצמם בכל בית כולל בסרט אחר. היה מושקע ומהמם! מובן שלאורך כל השבוע נכנסנו לאווירת החג בשירים, איפור, יצירת מארזים ממוחזרים למשלוחי מנות וסיבובי "משמשמששנכנס אדר" ברחבי הקיבוץ.

בתענית אסתר ילדי כיתות א'-ג' נהנו מהצגה ערכית ומשעשעת של השחקן ישי זמירי המתגורר ממש קרוב אלינו בשובה. באותו היום בצהריים ילדי כיתה ח' הצטרפו לרב ארי למבצע המסורתי של אריזת מתנות לאביונים שחולקו למחרת.

ילדי החטיבה חגגו במסיבת פורים שכללה תחרות תחפושות ומשחקים משעשעים שהכינו הילדים בעצמם. בליל פורים הקדמנו את מסיבת פורים של התיכון לרגע לפני שעת העוצר. הספקנו לחגוג בתחרות תחפושות נושאת פרסים בנושא - איך לא? קורונה! התיכוניסטים הפגינו יצירתיות.... לאחר מכן החבר'ה נשארו לצפות יחד במופע פורים של ו. תרבות.

ביום פורים- התיכוניסטים הרימו תהלוכת שמחה שכללה את הרכבת המסורתית של היריד, טרקטורים, מוסיקה מקפיצה ומלא הפתעות מרעישות. כדאי לשקול להפוך זאת למסורת! בשושן פורים יצאו ילדי כיתות א'-ו' לטיולים בסביבה הקרובה: יער שמחוני, בארות יצחק הישנה, המאגר והשדות.

החטיביסטים שמעו בזום שיחה מפי שמחה גולדין שארגנה תמר סלומון האלופה וביום המעשים הטובים שיפצו את פינת הישיבה במשק חי.

רגע לפני חופשת פסח הספקנו לצאת לערב צוות מושקע ומגבש! השנה בגלל העבודה בקפסולות, הסגרים ושאר מרעין בישין- עדיין לא יצא לנו להיפגש כל צוות א'-י"ב יחד. כך שזה היה ארוע מאוד מיוחד. הערב היה בהפקה עצמית וכלל אוכל טעים, פעילויות o.d.t. משחק משעשע ושירה סביב המדורה. יש לנו צוות איכותי ביותר- קהילת סעד צריכה להיות גאה!

והנה הגיעה לה חופשת פסח - איך אפשר בלי המסורת של המכירות הפומביות תמורת גולות? אמנם השנה המכירות מתקיימות בקפסולות ולא כולם יחד, אך עדיין הילדים מתנסים במסחר הוגן, שיווק ויוזמה וההורים נהנים להיפטר מחפצים שאין בהם צורך (ולקבל חפצים מיותרים אחרים בתמורה...). שיפצנו שתי פינות לרווחת הקהילה בעזרת קובי טרבלסי הנגר המוכשר: ילדי כיתה ד' שדרגו את גן הקורות - מוזמנים לטייל לשם במהלך החג ולהתנסות במסלול האתגרי שהם בנו, והחטיביסטים הקימו פינת קומזיצים שווה ביותר בביה"ס הישן מול המעבדה. כולם מוזמנים להשתמש בפינה וליהנות!

בתיכון - זוגון הצעירים: כיתות ט'-י' יצאו לטיול רגלי לעיר שמחוני ונהנו מפעילות לייזרבול ופויקה טעים במיוחד. זוגון הבוגרים טיילו לנחל שקמה. את היום האחרון של החופשה הקדשנו למבצע ניקיון והכרזה על

המנצחים הגדולים במבצע טיפוח הבתים הכוללים שנמשך כבר חודשיים. כל הכבוד לכל הילדים על ההשקעה הרבה!

באסרו חג- כיתות א'-ג' יטיילו לגבעות גד בשפלת יהודה בהדרכת ביי"ס שדה כפר עציון וחניכי בני-עקיבא יצאו בע"ה למסע פסח סניפי במבואות ירושלים. זכינו לרישום של 100 חניכים!! כבוד ☺

בהזדמנות זו, נאחל לקהילת סעד שנדע להעריך את כל הטוב והיפה שיש בקהילתנו ושיהיה לכולנו חג בריא, כשר ושמח!

אפרת פלואי

איך יודעים שא אביב?.. להלן מספר המלצות עם בא האביב!

1. היתושים מתעוררים לחיים! יתושים חייבים מקור מים עומדים כדי להתרבות. נכון לעכשיו, יש באזורנו שני מיני יתושים: "היתוש המצוי" ו"האדס המפוספס" ("טיגריס אסייתי"). ה"יתוש המצוי", צריך הרבה מים כדי להעמיד צאצאים. שלב הזחל במחזור החיים שלו (שבו הוא נמצא במים) נע בין 8 ל 10 ימים. להבדיל ממנו אצל ה"אדס המפוספס" שלב הזחל נמשך 3 ימים בלבד. ולכן הוא יכול להתרבות גם בתחתיות עציצים. **אז מה עושים?** שומרים על סביבה יבשה. לא להציף תחתיות עציצים ולרוקן כלים שהתמלאו מים בגינה.

2. הנחשים מתעוררים מ"שנת החורף", ומחפשים מזון. שאריות מזון ועטיפות חטיפים מושכות מכרסמים שהם המזון המועדף על הנחשים. וכן כל מיני "גיאנק" בסביבת הבית יכול גם לשמש מסתור מעולה לנחשים.

אז מה עושים? גם כאן קודם כל מונעים! אם תשמרו על סביבת ביתכם וגינתכם נקייה, תוכלו להימנע גם מעכברים וחולדות וגם להקטין את הסיכוי לנחשים.

ואם בכל זאת נתקלתם בנחש? **נחש הוא חייב בר מוגנת ואסור לפגוע בו.** כפי שפרסמתי בעבר אני כבר לא עובד עם המועצה, ולכן אם נתקלתם בנחש באפשרותכם להתקשר למוקד המועצה (107) והם ישלחו לוכד, או לקרוא לי. אך זיכרו - 'בעל הבית' משלם על כל קריאה..

יואל אפרון

לפעלי הקלנועיות והקלאב קאריס

המוסד ממשיך לטפל בכל הקלאב קאריס והקלנועיות.

מוזמנים להזמין תור לטיפול תקופתי כל שלושה חודשים, בכדי למנוע תקלות ונזקים עתידיים.

השנה בשונה מהשנים הקודמות, המוסד יהיה פתוח בחוה"מ פסח -

בין השעות 7.30 עד 13.00 בימים ב'-ה'.

ישראל קסט בעט צוות המוסק

ריאיון שנערך בצמר עם חיה נהיר ליל ואפורסט כצת אמהלך השלוש לפטירתה

עליתי ארצה מפולין בשנת 1933 בגיל תשע, יחד עם הוריי ואחותי הצעירה ממני בשנתיים. אחותי השלישית נולדה כבר בארץ. כמה חודשים לאחר מכן עלו סבי וסבתי, ודודיי הרווקים. שאר המשפחה נשארה בפולין – עד המלחמה. אבי היה חלוץ. בתפקיד 'ראש קן' של ה'שומר הדתי'.

עם הגעתנו, התגוררנו אצל דודו של אבי שהיו לו מספר בנים בתל-אביב. הגענו בסוף שנת הלימודים, עם תחילת החופש, כך שהייתי צריכה להמתין לתחילת שנת הלימודים בכדי להיכנס לבית-ספר. מכיוון שלא ידעתי מילה בעברית, ניצלתי את שני חודשי החופש ובעזרת אבי לקחתי ספר והוא לימד אותי לקרוא בו. כך למדתי לקרוא עברית והשתלבתי בבית-הספר. היות וחסרו לי שלוש שנות לימוד, נקבע לי ללמוד בכיתה ב' למרות היותי בת תשע. היה זה בית-ספר לבנות במקום בו נמצא היום "בית סוזן דללי". מורתי היתה תימנייה, ממנה למדתי לדבר עברית וחייתי את הגייתה, כך שנשמעתי כמו תימנייה. בכל פעם שדיברתי התגלגל צחוקן של שכנותיי – פולניה המדברת כתימנייה.. כשדיברתי עם אמא בפולנית שוב נשמע צחוקם של הילדים כך שהעדפתי לשכוח שפה גלותית זו ולהתעלם ממנה. לבסוף דיברנו עברית ואידיש. עם אבא – עברית, ועם אמא באידיש.

לאה גולדיס (אחותו של דוד זהבי מלחין חבר קיבוץ "נען") היתה מורתי בכיתות ג'-ד'. זכורה לי היטב הצגת סוף השנה- מחזמר אותו הלחין אחיה. הוא הגיע במיוחד לחלל בחליל ועל פי מנגינתו, ביצענו את הריקוד. בכיתה היא שיבחה בפנינו את החיים בקיבוץ ותיארה אותו כמשפחה אחת גדולה. בכיתה ח' עברתי לבית הספר הדתי – "תלפיות". ב-1936 פרצו המאורעות בארץ ואנחנו גרנו ברח' שלוש מס' 1, בבית שנעשה עליו אחר כך סרט. היה זה הבית האחרון באזור היהודי ובהמשך גרו ערביי יפו. עברנו לגור ביחד עם הדוד, בבית ליד התחנה המרכזית, בחדר אחד.

הצטרפתי לתנועת "הצופים הדתיים", ולאחר מכן עברתי לבני-עקיבא. בפעולות התעניינתי בנושאי דת ומדינה, ושאפתי להשתתף בהקמת יישובים. בסיום כיתה ח' התארגנה קבוצה לטירת-צבי ביניהן ציפקה אולריך וחנה גולדשמידט. המצב הכלכלי בבית לא היה טוב, ונאלצתי ללמוד בערב. רציתי לצאת להכשרה, שם יכולתי גם ללמוד. סיימתי את ביה"ס היסודי בגיל שש עשרה, כשחברותיי לכיתה בנות ארבע עשרה.

בשנת תש"א עברתי לטירת-צבי. נסענו שלוש הבנות – ציפקה, חנה ואני, ועוד שתי בנות שעזבו בהמשך, והגענו לטירת-צבי. עברה שנה, אבא רצה שאחזור ללמוד, ואני לא הסכמתי, למרות הלחץ שהפעיל עלי. לגרעין שלנו הצטרפו אחר כך חנה קיני ואלישבע בן-צבי שיצאו ללימודים. ראינו זאת בעין רעה: במקום להגשים רעיון, הן יוצאות ללימודים. התגוררנו בחדרי החברים שעבדו בחיפה - הגזבר ועוד שני בעלי תפקידים, שהגיעו הביתה לסופי שבוע, (ואנו שכבנו לישון במיטותיהם בהיעדרם).

בבוקר הראשון ב"טירת צבי", קמתי והרחתי ריח נהדר של חציר ושל ירק. יצאתי מהגדרות – והנוף המשגע, נכנס לי לנשמה – ממש שתיתי אותו. עבדתי בגן-הירק ובלול. אהבתי את העבודה בגן הירק אשר בבית, יחד עם המרכז והיתה לי שמחה בלב. אהבתי במיוחד את אורח החיים – שלא היתה בו הפרדה בין הדת לחיי המעשה.

עבדתי גם בלול. עם שחר יצאתי למרעה עם תרנגולי הודו. קודם עם הפרגיות ואחר כך עם הגדולים. היה לי מקל-רועים ירוק, והייתי יוצאת איתם לשדות האספסת. היו להם ב"טירת צבי", גם יוני דואר. כשהחבר שעבד איתן יצא להשתלמות, הוא הפקיד אותן ביד. בבוקר הייתי פותחת להן את השובך ונותנת להן לצאת החוצה ובערב חוזרת אליהן, מחליפה להן את המים, נותנת להן אוכל וסוגרת אותן בתאים. ובמשך היום כאשר הייתי בשדה עם ההודיים היו מרחפות מעלי היונים ששחררתי – זה היה כל-כך טוב ויפה. כל-כך אהבתי את המקום.

כמעט שלוש שנים הינו שם חמש הבנות, ושנה לאחר מכן נוסד הגרעין והצטרף אלינו. כשהיינו חמש בנות ב"טירת-צבי" קיבלנו יום לימודים בשבוע, אצל חבר "כפר עציון" ששימש כמורה. כשהפכנו לגרעין קיבלנו חצי יום לימודים בשבוע. בהמשך, למדתי גם לרכב על סוס. היתה זו חוויה אדירה, לרכב בשדה, בים הדגן. גם עם כלבים היתה לי חוויה. היו לנו כלבי שמירה – שני בוקסרים, שטופלו בידי אורי אליאב. הם שוטטו בתוך חצר מגודרת שם היתה להם גם מלונה. מחוץ לחצר המגודרת, היו האוהלים שלנו. פעם בדרכי מחדר האוכל נכנסתי והצצתי לחצר (ואורי לא סגר את דלת המלונה) והם התנפלו עלי כמו אריות טורפים והפילו אותי ארצה. היה זה ביום ששי אז התקיימה ישיבת המזכירות. החלונות של צריף המזכירות פנו אל חצר הכלבים והם שמעו את הצעקות שלי ויצאו לחלץ אותי מהם. נצח עבר עד שהם השתלטו על הכלבים!... וכתוצאה מכך, שכבתי זמן רב בחדר-חולים. ציפקה אוליך ואני היינו מין צחקניות כאלה. אהבנו לצחוק מאנשים. בימי גשם כשהיה המון בוך עמדנו לצפות כיצד אנשים מחליקים עליו ונופלים – וממלאות פינו בצחוק.

עברנו להרצליה, אז אורי רוזמן נולד. כשהגענו להרצליה, ציפקה ואני רצינו לגור ביחד. היות והיו מעט אוהלים, אז לקחו אוהל גדול והפרידו לנו חלק משלנו. הייתי בין אלה שעלו לחזעליה, ושם קיבלתי תפקיד חשאי- שומרת הסליק. כמה חודשים לאחר מכן, עלינו לסעד תחתית. בעליה למקום השתתפו כולם - חלק נשארו בו לאחר מכן וחלק לא. אני לא נשארת, עבדתי אז בבית-חרושת חדש בהרצליה. זכורה לי חתונתם של רחל ורלי סימון בהרצליה, למדתי אז ריקודי-עם. הכנתי לחתונתם יחד עם בנות הגרעין הפולני של רבקה לוי, את הריקוד "שרהליה". כעבור שנה ירדתי לסעד. היתה לנו נסיעה מיוחדת במינה. נסענו בליווי בריטי, עם משורין בריטי מקדימה ומשורין מאחור. ממש פמליה!

ב"טירת-צבי" הודרכנו להשתמש בדגלים כאמצעי קשר. מסיבה זו נשלחתי להשתלם במורס. הקורס היה בשפיים, שם נפגשתי עם שפרה ניר שהגיעה לאותו קורס מהרצליה. שבועיים לפני הסוף הפסיקו אותו- היה זה בחמישה-עשר במאי, יום הכרזת המדינה. חזרנו לסעד עם שיירה לנגב, שם נכנסנו לתפקיד הקשריות.

עכשיו אספר על המשפחה הגרעינית. אני – חיה-שרה, אישי – אליעזר- (אלטשולר לשעבר) – התחתנו בכ"ג בשבט בשנת 1949. היינו חברים עוד ב'סעד תחתית'. נסענו להרצליה ושם התחתנו. לאחר תקופה נאלץ אליעזר להצטרף לאמא שלו כדי לעזור לה, וחיינו מחוץ לקיבוץ. שנה לאחר הנישואין נולדה שלומית-רבקה ולאחר כמה שנים נולד מוני. שאפתי כל הזמן לחזור לקיבוץ. לאחר שמונה שנים, חזרנו לקיבוץ לניסיון ולאחר מכן התקבלנו כחברים. שנה וחצי לאחר מכן נולד חגי.

(ראיינה בעבר חייצה יקותיאל)

לריבה זוהר ולכל המשפחה

מזל טוב לבר המצווה של הנכד אייל

בנא של מריט ומה אנאלנד

איחולים למחות ולנחת!

לאליזר פוראס

מזל טוב לבת המצווה

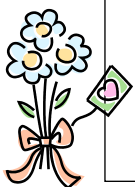
להלה וצביקה ולכל המשפחה

איחולים למחות ולנחת!

לאמיתי וידס ואורי אנדסמן - ברכות לרצל שחרורכט מצה"ל

שתזכו לנחיתה רכה ונעימה באזרחות ובהצלחה בכל מעשה ידיכם!

צוות חומ"ע וקהילת סעד

מנהרת הזמן

בשנת תשי"ז (1957) הנשיא יצחק בן צבי ורעייתו רחל ינאית ז"ל התארחו בסעד וערכו אתנו את ליל הסדר. הביקור נועד לרומם את מצב רוחם של מתיישבי "עוטף עזה" שהיו במורל נמוך במיוחד בעקבות הנסיגה מעזה ומסיני, בלחץ המעצמות לאחר "מבצע קדש".

לפניכם הנאום שנשא נציג הקיבוץ – יעקב דרורי ז"ל במוצאי החג, ממנו ניתן ללמוד רבות על המצב באותה התקופה. מתוך תיק התכתבות סביב ביקורו של הנשיא יצחק בן צבי בקיבוץ סעד (אתר "ארכיון המדינה") – תודה לישראל זיסק חבר "משואות יצחק" שהעביר את המסמך.

מוצאי חג הפסח תשי"ז

כבוד הנשיא בישראל ורעייתו, כבוד רבה של תקומה, אורחים וחברים יקרים!

התאספנו כאן לשמוח בשמחת חג החירות, חברי יישובי הרצועה הקרובים אל העיר עזה, ברגשות מעורבים. לפני 10 שנים, עת עלינו על הקרקע, ואף לפני שנה, לא חלמנו כי נהיה כה קרובים ליום – והאיום של מסתננים ופדאיונים יוסר-וכעת שהיינו כה קרובים ולא זכינו- שמחתנו מהולה רגשות כבדים וקשים. אנו חורשים וקוצרים שוב תחת משמר, פן יבולע לעובד וליבול, אנו משיבים צינורות ההשקאה הביתה, כי הם שוב עומדים להיגזל מאתנו. תוך רגשות אלה הרוחשים בקרבנו באו נשיא המדינה ורעייתו אלינו לחוג אתנו את חג יציאת מצרים. אנו יודעים להעריך צעד זה, ומודים לכם על הכבוד שנפל בחלקנו לארח את האזרח הראשון של המדינה בתוכנו. אנו רואים בביקור זה הזדהות המדינה אתנו, עם יישובי הרצועה. כלומר: "הנשיא אתנו - הרי המדינה אתנו".!

אין לנו ספק שכאשר תפורסם הידיעה מחר- מחרתיים, ידע העם היושב בציון להעריך צעד זה כהזדהות המדינה אתנו. אנו, חברי סעד וילדי המשק ראינו את הנשיא בכל הדרו, בתפלתו, כאשר קדש על היין והיום, בביאוריו הקולעים להגדת הפסח, בעלותו לתורה ובקראו בנביא על כבוש הארץ ע"י יהושע. ראינו במו עינינו כי אמנם האיש הדגול המסמל באישיותו את המדינה, מושרש במסורת ישראל ושומר על ייחודו של עם ישראל, הלכה למעשה.

אנו מעיזים להעלות במעמדנו זה שתי משאלות: האחת, כי אם אמנם התרשם הנשיא מן החג בתוכנו כשם שאנו התרשמנו מן החוויה לחוג את החג יחד אתו ועם רעייתו, יספר על מה שראה והרגיש, כי אנו מאמינים כי דרכנו תקרב את בית ישראל לגאולה השלמה.

ועוד משאלה צנועה אנו מעיזים להעלות על דל שפתינו, ומבקשים סליחה על כי כה פרוזאית היא: הנשיא ראה אותנו בחגנו בשלוחה ושמחה. יש גם ימים אחרים לנו, אפורים ולא שקטים כל כך, ואנו גאים על כי נפלה בחלקנו ליישב כאן, לעבד אדמת ישראל ולשמור על גבול המדינה.

איננו תובעים לא תודה ולא הערכה, ואנו יודעים כי גם שקט ושלוה עוד רחוקים מאיתנו. אנו תובעים מן המדינה כי פרי עמלנו יוכל לפרנס אותנו, כשם שהמתיישב ביתר חלקי הארץ מתפרנס מעבודתו, ויחולו הוצאות הייצור המיוחדות לנו מטעמי בטחון על כלל ישראל, ולא עלינו בלבד.

השמירה על התבואה, הירק והפרי שאנו מגדלים, תחול על המדינה בצורה זו או אחרת, ולא עלינו בלבד. ינצל כבוד הנשיא את הד בקורו זה, ויהיה לנו לפה לפני ראשי המדינה, הנשיא שהזדהה אתנו ביום חג, ודאי מוכן גם להזדהות בדאגות החול שלנו.

יהי רצון, וכבוד הנשיא ורעייתו יזכו להשתתף בשמחות ובחגים רבים עם משפחת העובדים והמגינים בנגב. מועדים לשמחה.

דברי בא – כוח משק "סעד" החבר יעקב דרורי, בעצרת חג במעמד נשיא המדינה, רעייתו ובני לוייתו, חברי משקי הסביבה: סעד, תקומה, מפלסים, כפר- עזה, נחל- עוז, ובארי שנערכה בחצר משק סעד במוצאי יום ראשון של פסח תשי"ז.

מתכונות לסעד..

מי יידע לספר על התמונות שלפניכם?

מי הן הטורחות על הניקיון? מתי צולמה כל תמונה?

תשובות למייל: alim@saad.org.il

(תודה לנורית קראוס ש'שלפה' אותן מהארכיון..)

סכנת שריפה - סוללות ליתיום

השבוע ביום שלישי לפנות בוקר התפוצצה סוללה של אופנים חשמליות בבית משפחה בקיבוץ בתוך חדר השינה של הילדים. המשפחה התעשתה מהר, הורידה את מפסק החשמל הראשי בדירה, וכיבתה בעזרת מטף זמין את הדליקה וכך מנעה נזק גדול מאוד. מקרה זה מצטרף למקרה טראגי נוסף לפני שבוע וחצי בו נשרפה כליל דירה בשדרות ובעל הדירה בן 61 פונה במצב קשה (ביום שלישי האחרון חזר לבית ביתו עם דלקת ריאות כימית) גם כן עקב פיצוץ סוללת ליתיום.

בשנים האחרונות אנו עדים לשימוש נרחב ואינטנסיבי בסוללות ליתיום במוצרים ושימושים רבים כגון: אופניים וקורקינטים חשמליים, הובר-בורד ומחשבים ניידים, כאשר הטענתם מהווה פוטנציאל לסיכון אש משמעותי, הן במרחב הפרטי והן במרחב הציבורי.

אנא, הקפידו על ההנחיות לטעינה בטוחה אשר תמנע שריפה ופגיעה בנפש וברכוש:
במרחב הפרטי-

- אין להשאיר סוללה בטעינה ללא השגחה.
- יש לנתק את המטען מהסוללה בסיום הטעינה.
- יש להשתמש בסוללה ומטען מקוריים בלבד.
- אין לטעון את הסוללה בסיום הנסיעה כאשר היא חמה.
- אין לבצע שינויים בקיבולת הסוללה.
- אין לטעון סוללות בקרבת חומרים דליקים.
- אין לטעון מספר סוללות במקביל על שקע אחד מחשש להיווצרות עומס יתר.
- התקינו גלאי עשן המתריע על תחילתה של שריפה ומציל את חיי בני המשפחה.

אנו ממליצים שכל אחד יתקין בביתו גלאי עשן, ולמי שיש לבדוק תקינות, בנוסף לדעת איפה המטף הזמין והקרוב לו במרחב הציבורי ליד ביתו.

עניין אחר, אנו לקראת סיום גיוס המתנדבים לקורס הכיבוי הקרוב, נשמח אם יש עוד חברי שמעוניינים להצטרף לפנות לדני יום טוב, אריאל סאסי וצביקה רידר.

13 כיווי אק

תודה!

בתום 3 שבועות של בידוד, קורונה ושלל חוויות משפחתיות... רצינו להודות מקרב לב לכ"כ הרבה אנשים טובים שטרחו ופינקו והתעניינו... במיוחד היה מרגש לראות שגם ילדים מקבוצות הגיל השונות דאגו לצ'פר ולבקר את ילדינו וראינו עד כמה זה היה חשוב ומשמעותי.

ידוע הקשר שבין המילים "החלמה", "מחלה" ו"חמלה", ואנו זכינו ממש להרגיש מקרוב, איך ההתעוררות של חמלה אנושית (לא במובן של רחמנות/ מסכנות, אלא במובן של אכפתיות לאחר), אל מול המחלה, מסוגלת ליצור היפוך ולסייע להחלמה ולתחושה של ריפוי ושמחה בכל הבית, וודאי גם בע"ה מובילה לחמלה אלוקית. ניתן לקחת מכך במיוחד בתקופה בה יש מסביב במעגלים שונים הרבה תחושות של פירוק ומשברים וכמובן מגפה- ולהאמין בכוח של כל מעשה קטן ומילה טובה ליצור שינוי והחלמה. שנזכה להשיב בשמחות ובבריאות!

מפתח סולא

מהנצחה במשק – צרכי חלל הפסח

התקופה בה אנו נמצאים היא אחת התקופות היפות בשנה, שלהי החורף, הכל ירוק, ריח של חקלאות אמיתית נמצא באוויר, מדי פעם עוד יורד קצת גשם, קוצרים תחמיץ, קוטפים פירות וירקות, אוספים גזר בשיא המרץ, עוד רגע תפוחי אדמה. מסכמים את הדוחות השנתיים, הפרות לא צריכות להשקיע בקירור אלא רק באכילה וייצור חלב. ממש אידיליה.

מתחת לפני השטח יש עבודה רבה שכולנו עסוקים בה ביום יום. ללא העבודה הרבה של כל אחד ואחד מאתנו במשק ובקהילה, מנהלי וועדות ומנהלי פעילויות מנהלי ענפים וכמובן העובדים, זה לא היה קורה באותה העוצמה. ניכרת בסעד המחויבות הרבה של העוסקים במלאכה למלאכתם, למימוש האחריות ולקידום הפעילות כל אחד בתחומו. אולי זה ישמע מליצה אבל האחיזה בקרקע, השגרה היומיומית, החקלאות וההתיישבות בעוטף עזה זה לא דבר של מה בכך. זוהי ציונות אמיתית.

ימי ניסן בכלל וימי חג הפסח בפרט הם ימים של שינוי – ימי יציאה מעבדות לחירות, מעבר בין חורף לאביב. גם במובן הקהילתי שלנו כאן בסעד אנחנו בתקופת מעבר, סיימנו הליך בחירת מנהל אגודה וקהילה, אנחנו בסיומו של תהליך התאמת אורחות חיים, מחדשים את הליך שיוך הדירות, ועוד וכל זה תוך כדי תקופה מורכבת מאוד של קורונה. המורכבות הזו יכול ויצרה מתיחויות ובעיות שעלינו ביחד לטפל ולשנות.

גם במובן הלאומי אנחנו נמצאים (שוב) בתקופת מעבר – בחירות כלליות לכנסת, שאני מאחל לעצמנו שיביאו למדינת ישראל יציבות משמעותית וממושכת.

הרב, לורד יונתן זקס זצ"ל העלה רעיון חשוב. אנחנו בעיקר מרוכזים ב"אני" ויש לנו את כל הכלים הטכנולוגיים לכך. הסלפי, האלגוריתמים של הרשתות החברתיות, שמראים לנו אנשים שדומים לנו בדעותינו ומחברים אותנו לקבוצות שיגרמו לנו לחשוב שהדעה שלנו היא הרווחת. ואולם, פעם בשנה, בפסח, העם היהודי יושב ומספר בהגדה של פסח את סיפור הזהות שלו, שלנו כאומה. בליל הסדר אנחנו עוברים מלדבר על ה"אני", לדיבור על ה"אנחנו". אנחנו חוזרים לסיפור המשותף שלנו ולמטרה הגדולה שלו – הקמת עם ישראל ומדינת ישראל בארץ ישראל.

הרב זקס מסיים את הרעיון ואומר שכל כך חשוב לשים לב למעבר ל"אנחנו" כי בלי ה"אנחנו" העתידי, לא יהיה גם "אני" עתידי: "אנחנו יכולים לעמוד בפני כל עתיד אפשרי, כל עוד אנחנו יודעים שלא נעמוד מולו לבדנו".

מאחל גם לנו בסעד שנדע להתרכז ביחד המשותף והמאחד לכולנו כאן במקום היפה הזה, לטובת המקום על יושביו.

לסיום, רבים מברכים חג כשר ושמח. וברוח הדברים של הרב זקס – נברך "חג שמח וכשר". קודם כל שמח – שמח זה משהו כללי המשותף לכולנו – ל"אנחנו", וכשר – כל אחד והכשר שלו.

אז שיהיה לנו חג שמח וכשר

כרמל הפריין – צרכי פסח תשפ"א

ליוכבד אולד ולכל המשפחה מלא טוב להולדת הנין
נכד למר ויוסי אולד, בן לרינת ואורי אולד
איחולים למחנות ולנחת!

